

Arrest

nr. 148 103 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 januari 2015 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. FAWZI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 januari 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
(..)

+ kind (..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in op 24.03.2011 als werknemer/werkzoekende. Hij verkreeg de E-kaart op 12.05.2011.

Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 20.10.2014 uitgenodigd om binnen de maand na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande zijn huidige activiteiten. Betrokkene heeft de brief niet betekend maar legde wel volgende documenten voor: brief RVA betreffende wijziging gezinssamenstelling, een arbeidsovereenkomst van 11.04.2011 tot 30.06.2011, loonfiches van 04.2011 tot 06.2011, attest arbeidsongeschiktheid van 04.05.2012 tot 11.03.2013, bewijs afspraak ziekenhuis dd. 26.04.2012, attest van het OCMW dat betrokkene geen leefloon ontvangt, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 30.10.2014, vacatures en een attest van inburgering.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 30.06.2011 niet meer tewerkgesteld is. Overeenkomstig art.42bis, §2, 3de lid van de wet van 15.12.1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Ongeacht de omstandigheden waar betrokkene zijn tewerkstelling werd beëindigd (vrijwillig of onvrijwillig) blijken deze 6 maanden intussen ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet langer beschouwd worden als werknemer. Bovendien bewijst betrokkene niet onder enige andere uitzonderingsgrond te vallen overeenkomstig art. 42bis, §2 van de wet van 15.12.1980. Het bewijs van arbeidsongeschiktheid dat hij voorlegt dat aanvang nam op 04.05.2012 liep af op 11.03.2013. Hij kan dus niet meer beschouwd worden als werknemer die tijdelijk arbeidsongeschikt is te gevolge van ziekte of ongeval.

Betrokkene kan het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin behouden. Overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981 dient een werkzoekende aan te tonen ten eerste ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en ten tweede het bewijs te leveren een reële kans op tewerkstelling te maken. Alhoewel hij weliswaar het bewijs overmaakt ingeschreven te zijn bij de VDAB als werkzoekende, ontbreekt er een afdoende bewijs dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. Hij legt enkel bewijzen voor van zijn achterhaalde tewerkstelling en een attest van arbeidsongeschiktheid van 04.05.2012 tot 11.03.2013. Betrokkene legt niets voor waaruit blijkt dat hij over bepaalde kwalificaties, diploma's of competenties beschikt om de aan slag te kunnen gaan op de Belgische arbeidsmarkt. Er zijn ook geen bewijzen van geleverde inspanningen in een zoektocht naar werk. Betrokkene legt vacatures voor maar nergens in het dossier zijn er bewijzen van sollicitaties terug te vinden of werkaanbiedingen. De langdurige non-activiteit van betrokkene doet verder afbreuk aan zijn reële tewerkstellingskansen.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In het belang van het minderjarig (..) en gezien de intrekking van de vader die hij vergezelt, dient ook het verblijf van het kind zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1,1° van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingbrief van de dienst Vreemdelingenzaken dd. 20.10.2014 waarbij betrokkene gevraagd werd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig 42bis, §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene en zijn kind zonder problemen moeten in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de tweede verzoekende partij niet ontvankelijk is. Als minderjarige van vier jaar beschikt hij niet over de vereiste handelingsbekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouder van de tweede verzoekende partij optreedt in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037). De advocaat van de verzoekende partij gedraagt zich ter zake naar de wijsheid van de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42bis, 42quater en 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 42bis

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste een jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij dient beroept te doen op artikel 42 bis om het verblijf van verzoeker te beëindigen. Door te stellen dat de voorwaarden van artikel 40 § 4 niet meer zouden zijn vervuld.

Terwijl overeenkomstig artikel 42 §1 stelt dat er sprake moet zijn van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Dat dit betekent dat de DVZ alvorens het verblijfsrecht te weigeren steeds moet rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat in casu duidelijk wordt aangegeven dat de heer (..) door omstandigheden buiten zijn wil om geen arbeid kon verrichten. Dat hij diende te wachten op de beslissing van de arbeidsrecht om al dan niet groen licht te krijgen om te gaan werken. Dat de medische situatie van verzoeker aanleiding gaf tot de onderbreking van zijn arbeid en dat hij dus om deze reden niet kan vallen onder artikel 42 bis.

Dat door de beslissing te nemen die een einde stelt aan het recht op verblijf de DVZ de bepalingen van artikel 42 bis duidelijk schendt.

Dat bovendien meneer (..) weldegelijk aantoonde dat zij een actief lid van de maatschappij wil zijn, namelijk er worden bij huidig verzoekschrift bewijzen van arbeidsprestaties geleverd in het kader van interim tewerkstelling gevoegd.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker weldegelijk de intentie heeft om arbeid te verrichten en zich als een actieve burger op stellen in de maatschappij.

De toestand waarin dat zij verkeerde door overmacht, een tijdelijke toestand was.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Wat betreft de overige gezinsleden die hun verblijfsrecht hebben verloren door de beslissing om het verblijf van de heer (..) te beëindigen.

Artikel 42ter

§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij dient beroept te doen op artikel 42 ter om het verblijf van de overige gezinsleden ook te beëindigen.

Dat aangezien verzoekers van oordeel zijn dat het verblijfsrecht van mevrouw (...) onterecht is beëindigd tegen de bepalingen van artikel 42bis in.

Dat hierdoor de beslissing dient hervormt te worden en als gevolg daarvan ook niet meer als grond kan dienen voor het beëindigen van het verblijf van de overige gezinsleden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)"

De Raad merkt op dat artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, toelaat om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-burger als hij niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand,

gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroeps-activiteit en deze opleiding.””

3.3. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij tot 30 juni 2011 tewerkgesteld was en nadien een volledige werkloosheidsuitkering genoot. Op 20 oktober 2014 heeft de dienst vreemdelingenzaken een schrijven gericht aan verzoekende partij verwijzend naar artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet en met de vraag recente bewijzen van haar huidige activiteit voor te leggen. Tevens werd haar gevraagd eventuele humanitaire elementen mee te delen waarmee zou moeten rekening gehouden worden bij de beoordeling van het dossier.

Op 20 november 2014 heeft de advocaat van de verzoekende partij in reactie op voormeld schrijven volgende stukken voorgelegd aan de dienst vreemdelingenzaken:

- wijziging gezinssamenstelling
- arbeidscontract voor bepaalde duur geldig tot 30 juni 2011
- loonfiches van april 2011 tot juni 2011
- attest van arbeidsongeschiktheid van 4 mei 2012 tot 11 maart 2013
- hospitalisatie op 4 mei 2012
- attest van 29 januari 2013 waarin wordt meegedeeld dat er nog geen arbeid mag verricht worden
- inschrijvingsbewijs VDAB vanaf 11 maart 2013
- zoekopdracht voor opleiding als heftruckbestuurder van 8 oktober 2014
- verklaring geen financiële steun van OCMW
- attest van inburgering van 29 oktober 2014

Op 26 november 2014 heeft de advocaat van de verzoekende partij nog bijkomende stukken voorgelegd aan de dienst vreemdelingenzaken, zijnde het vonnis van 6 juni 2014 van de arbeidsrechtbank van Antwerpen waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 12 maart 2013 als arbeidsgeschikt werd bevonden. Tevens wordt het deskundigenverslag dienaangaande gevoegd.

De verwerende partij heeft op 7 januari 2015 beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten omdat zij van oordeel is dat verzoekende partij gelet op de langdurige werkloosheid niet langer kan beschouwd worden als werknemer en dat zij niet onder een uitzonderingsgrond valt nu het attest van arbeidsongeschiktheid afliep op 11 maart 2013 zodat zij niet meer kan beschouwd worden als werknemer die tijdelijk arbeidsongeschikt is ten gevolge van ziekte of ongeval. Tevens oordeelt de verwerende partij dat verzoekende partij evenmin als werkzoekende kan beschouwd worden nu zij geen reële tewerkstellingskansen aantoonde.

3.4. Verzoekende partij meent evenwel dat zij wel onder de uitzonderingsgrond van artikel 42bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet valt nu zij betoogt dat zij arbeidsongeschikt was en diende te wachten op een beslissing van de arbeidsrechtbank om al dan niet groen licht te krijgen om opnieuw te gaan werken.

3.5. De Raad ziet niet in hoe het betoog van de verzoekende partij een ander licht kan werpen op de beoordeling gemaakt door het bestuur. Uit het vonnis van de arbeidsrechtbank dat dateert van 6 juni 2014 blijkt dat bevestigd wordt dat verzoekende partij sinds 12 maart 2013 arbeidsgeschikt is, zodat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde te stellen dat de arbeidsongeschiktheid afliep op

11 maart 2013 en verzoekende partij aldus op tijdstip van het treffen van de bestreden beslissing niet meer kan beschouwd worden als werknemer die tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Voorts doet het betoog van de verzoekende partij ook geen afbreuk aan de motivering dat zij evenmin als werkzoekende kan beschouwd worden. De Raad benadrukt nogmaals dat het vonnis waarnaar de verzoekende partij verwijst reeds van 6 juni 2014 dateert, daar waar de bestreden beslissing dateert van 7 januari 2015, zijnde zeven maanden later, en de verzoekende partij in tussentijd wel degelijk de mogelijkheid had te solliciteren of inspanningen te doen in de zoektocht naar werk. Verzoekende partij heeft dienaangaande evenwel geen enkel (overtuigend) bewijsstuk naar voren gebracht.

Verzoekende partij voegt bij huidig verzoekschrift bewijzen van interimarbeid doch al deze stukken dateren van na het treffen van de bestreden beslissing, zodat het ontegensprekelijk zo is dat het bestuur van deze stukken niet op de hoogte kon zijn en zij aldus deze niet in haar beoordeling kon betrekken. Deze stukken kunnen niet dienstig aangebracht worden in kader van onderhavige procedure waar de rechtmatigheid van de bestuurshandeling dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens die het bestuur kenbaar waren gemaakt of waarvan het kennis kon hebben.

3.6. Verzoekende partij maakt met haar betoog voorts niet aannemelijk dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met alle elementen van haar dossier. Zoals gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing en onderbouwd door de stukken van het administratief dossier heeft de verzoekende partij nagelaten enig humanitair element kenbaar te maken waarmee zij wenste dat het bestuur rekening zou houden, dit terwijl zij daarnaar uitdrukkelijk bevraagd werd met verwijzing naar artikel 42bis, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat in het licht daarvan het bestuur oordeelt: *“Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingbrief van de dienst Vreemdelingenzaken dd. 20.10.2014 waarbij betrokkene gevraagd werd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig 42bis, §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene en zijn kind zonder problemen moeten in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.”*

3.7. Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar haar overige gezinsleden die hun verblijfsrecht zouden verloren hebben in navolging van de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij zelf, dient gesteld dat – zoals blijkt onder punt 2.1. – het beroep ingesteld door het kind van de verzoekende partij onontvankelijk is bij gebreke aan vertegenwoordiging. Gelet voorts op het ontbreken van een persoonlijk belang hebben de ouders van een vreemdeling van wie het verblijfsrecht werd beëindigd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten. Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Verzoekende partij heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot het onderdeel van de bestreden beslissing gericht ten aanzien van haar minderjarig kind – met name de beëindiging van diens verblijfsrecht - een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu dit onderdeel van de beslissing niet tegen haar gericht is. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat – nu verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar verblijfsrecht onterecht werd beëindigd – zij evenmin kan gevolgd worden waar zij stelt dat ook het verblijfsrecht van haar kind onterecht werd beëindigd in functie van artikel 42ter, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenote, dient, naast de vaststelling dat de bestreden beslissing zelf met geen woord rept over de beëindiging van het verblijfsrecht van haar echtgenote en er aldus geen voorwerp in die zin voorligt in onderhavig beroep, alleszins ook hier verzoekende partij geen persoonlijk belang zou hebben. Haar betoog is dan ook om voorgaande diverse redenen niet dienstig.

3.8. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER